

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, S.A.
PRESIDENT: Rafael Masant.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanys.

SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (Cap de redacció), Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Lola Carrasco.

REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Maresma (Cap de redacció), Eduard Company, Xavier Duran, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univers Bertrana (Perpinyà), Judith Casaprima (Lleida).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosà, Sento.

RÚBRIQUES: Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, J.J. Pérez Benlloch, Josep M. Sanmartí.
COL·LABORADORS: Antoni Albalat, Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Llibert Ferri, Vicent Franch, Carles Gàmez, Manuel García, J.L. Guarnier, Juan M. Jativa, Enric A. Llobregat, Josep M. Lloró, J.V. Marquès, Josep Morell, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual, Vicent Partal, Toni Picazo, Eva Piquer, Miquel Porta Perales, Modest Prats, Pilar Rahola, Antoni Reig, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluc Soler, Marc Soler, Ferran Torrent, X.R. Trigo, Lourdes Toledo, Daniel Herмосilla.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona). Oh-Fek, Comunicació i Marketing (València i Balears) (96) 369 66 01

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.

PRODUCCIÓ: Francesc Selles i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Anón, Selecrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

¿Els comptes clars?

Sembla que no estan clars els comptes dels partits. Almenys els dels grans partits que ens governen o aspiren a governar-nos. Sembla, segons tots els indicis, que el "finançament irregular" és, de fet, una forma regular de finançament. Que ho ha estat fa molts anys, i que això és cosa assumida i en certa manera integrada en "el sistema". Pitjor encara en descobrir-se i fer-se públic l'afer de les possibles irregularitats —i fins i tot possibles il·legalitats— en el finançament del PSOE, alts dirigents del partit del govern han afirmat sense embull que aquests són "els recursos habituals per al finançament dels partits". És això sobretot, aquest reconeixement de pràctiques, com a mínim tènibles, com a pràctiques habituals, el que comença a resultar intolerable.

El PSOE afirma, ara, que obrirà una investigació interna només si el Tribunal de Comptes descobreix "l'ombra d'un dubte". Massa tard, si han d'esperar això, perquè l'ombra del dubte, com a mínim, ja existeix, i no és segur que l'actuació dels tribunals comptables la dissipi. És possible que els comptes del PSOE (com els del PP, els de CDC o els de qualsevol altre partit important) estiguen formalment clars. No és segur, en absolut, que estiguen *realment* clars, ni que ho puguin estar. Les dades que fins ara han eixit a la llum són suficients per considerar, sense massa por de caure en la difamació, que la legalitat de certes fonts de finançament del partit és més aviat precària. La xarxa d'empreses paral·leles, i el servei de les finances del partit, no és un invent de la premsa: Time Export, Filesa o Maleza tenen existència real, estan dirigides per persones reals, vinculades a l'àrea de finances del PSOE, i sembla que realment han servit de canal per conduir cap al partit centenars de milions de pessetes de procedència dubtosa.

Es pot suposar, per tant que com a mínim ha estat violada la Llei de Finançament de Partits Polítics, i que molt possiblement hi ha hagut pel mig delictes d'apropiació indeguda, delic-

tes fiscals greus, falsificació de document mercantil, i altres detalls equivalents. No són els primers a ser acusats d'aquesta mena de pràctiques, evidentment. Quan, fa pocs anys, la premsa va esbombar indicis de suposades irregularitats —en benefici de CDC— en la concessió de les loteries, els socialistes s'hi van llançar amb l'artilleria pesant i les més dures desqualificacions. Quan, fa alguns mesos, va saltar el cas Naseiro, que implicava les finances del PP, els atacs del PSOE ja no van ser tan implacables; hi havia pel mig un altre cas, el del germà del vice-president, i més valia no remenar massa el fangar. Ara, quan és l'hora dels draps bruts del mateix PSOE, els altres partits —començant pel PP— són discretíssims en la crítica, i el partit implicat, que és el del govern, manifesta una coherència exemplar en la pròpia defensa: o no hem fet res irregular, o aquesta irregularitat és normal. Obrir una simple investigació interna, diuen, seria reconèixer que han fet alguna cosa malament. Però ells no han fet res malament. Tot és correcte. I si no és correcte i fins i tot si no és legal, no passa res: és normal i és habitual.

Si els partits polítics no es poden finançar amb les subvencions públiques, les quotes dels militants i les aportacions clares i legals dels ciutadans, només tenen una solució: retallar les despeses, començant per la pròpia burocràcia esplèndidament pagada, pel propis locals de luxe i per la proganda excessiva i sovint inútil. Cosa només factible si s'aplica a *tots* els partits, evidentment. Per tant, tots han d'estar sotmesos (més que ningú) a la llei i al principi de la transparència en els comptes. Presentar com a *normal* la irregularitat i la foscor, és el pitjor servei i el pitjor exemple que un partit pot oferir a la societat. Però tot fa pensar que això no els preocupa.

